

Павлина

Не е толкозъ лошъ пъкъ Пончевъ. Той само да може да намѣри работа, но не може. Де не ходи, де не пита — нѣма. Той ако намѣри работа, вѣрвамъ, нѣма да пие...

Стаменка

Е, ти си помисли... (Излизатъ. Отвѣнъ се чува гласътъ на Павлина — говори съ Аничка. Влизатъ Аничка и Любенъ съ куфари)

Павлина (отвѣнъ)

Като се наредишъ, ще дода.

Аничка

Ела, ела, Павлинке. (На Любена) Дай ги, Любене, тукъ въ стаята.

(На нѣколко пжти Любенъ се връща и внася въ стаята едно-друго. Сжщо и Аничка влиза и излиза отъ тамъ. Въ това време единъ непознатъ съ сини очила влиза и се скрива настрана)

Аничка

Благодаря ти, Любене. Гледай си сега работата, азъ ще си наредя. (Любенъ отива въ работилницата). (Вижда непознатия) Ахъ! (Непознатиятъ съ едната си ржка ѝ прави успокоителни знаци, а съ другата сема очилата си; Струмски!) А, ти ли си! Боже... (Иска да побѣгне)

Струмски

Аничке, почакай... Моля! Една минута.